

Лошачок

Віктор Зубар

В траві білили роси, як квасолі,
Дрімала тишина землі й небес,
Аж раптом пирхнув трактор
В синім полі,
Як вороний, буває, на овес.

А лошачок, що коло річки пасся,
Почувши пирхання, від пащі відірвався,
В тугих губах з травною,
Кивнувши головою:
— Добридень, вуйку! — щиро привітався.